

Végtelenül őszinte és megrendítő;  
egyszer nevelsz, egyszer sírsz.

# THE SERPENT KING

a kígyókirály



*fine*  
selection

J E F F   Z E N T N E R

J E F F   Z E N T N E R

# THE SERPENT KING

a kígyókirály

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

# 1

## DILL

VOLTAK DOLGOK, amiktől Dillard Wayne Early Jr. jobban irtózott, mint a tanév kezdetétől a Forrestville Gimnáziumban. Nem sok, de azért létezett egypár.

Ilyen volt például a jövőn való merengés. Dill azt egyáltalán nem élvezte. A vallásról se nagyon szeretett beszélgetni az édesanyjával. Attól sosem öntötte el a boldogság, vagy érezte úgy, hogy megnyílt előtte a menny kapuja. Az emberek arcán általában átsuhanó felismerést is gyűlölte, amikor bemutatkozott, mert abból nagyon ritkán kerekedett ki élvezetes beszélgetés.

Amit pedig aztán *végképp* nem élvezett, az az volt, amikor meg kellett látogatnia az apját, Dillard Early Sr. tiszteletes a Riverbend Börtönben. Aznap ugyan nem azért ment Nashville-be, hogy meglátogassa az apját, de attól még ott kavargott benne valami kiforratlan rettegés, viszont fogalma sem volt, hogy miért. Talán azért, mert másnap kezdődött a tanév, azonban most mégis valami más érzés kerítette hatalmába, mint a korábbi években.

Roszsabb is lehetett volna a helyzet, de legalább ott buzgott benne az izgatottság, hogy láthatja Lydiát. Még a legrosszabb vele töltött napok is jobbak voltak, mint a legjobbak nélküle.

Dill abbahagyta a gitárja pengetését, előrehajolt, és belefirkantott egy sort az előtte a földön heverő, olcsó, ötcsíkos zenefüzetbe. Az ablakba épített, ősrégi légkondicionáló hangosan zihált, feladva a napali fülledt levegőjével folytatott harcot.

Dill figyelmét a szenvedő légkondicionáló hangján átszűrődő, halk kopogás keltette fel, ahogy egy darázs az ablaküvegnek ütődött. A fiú felállt a szakadt kanapéról, majd odalépett az ablakhoz, amit addig rángatott, amíg az csikorogva ki nem nyílt.

Dill a rés felé kezdte el legyezgetni a darazsat.

– Nem akarsz te itt maradni – mormolta. – Nem ez a legjobb hely, hogy feldobd a bakancsot. Gyerünk! Kifelé!

A darázs letelepedett a párkányra, vetett még egy utolsó pillantást a házra, majd szabadon tovaszállt. Dill becsukta az ablakot. Majdnem a teljes testsúlyával rá kellett nehézkednie, hogy rendesen becsukódjon.

Édesanyja besétált a szobába szállodai takarítónői egyenruhájában. Fáradtnak tűnt. Mindig fáradtnak tűnt, amitől sokkal öregebbnek nézett ki a harmincöt événél.

– Mégis miért nyitogatod az ablakot, amikor megy a légkondi? Az áramot nem ingyen adják.

Dill felé fordult.

– Darázs.

– Miért vagy így kiöltözve? Mész valahová?

– Nashville-be. – *Kérlek, ne tedd fel a kérdést, amit tudom, hogy fel fogsz tenni.*

– Meglátogatod apádat? – Hangjából egyszerre érződött reménykedő és vádló él.

– Nem. – Dill elfordította a tekintetét.

Édesanyja közelebb lépett hozzá, tekintetével a fia szemét kereste.

– Miért nem?

Dill nem volt hajlandó anyja szemébe nézni.

– Csak. Nem oda megyünk.

– Kit takar a többes szám?

– Engem. Lydiát. Travist. Csak a szokásos.

Anyja csípőre tette a kezét.

– Akkor meg miért mentek?

– Iskolába járós ruhákért.

– Jók azok, amik vannak.

– Nem jók. Kezdem kinőni őket. – Dill felemelte cingár karját, mire a pólója felhúzódott, felfedve sovány hasát.

– És mégis milyen pénzből akarsz vásárolni? – Anyja összehúzta a szemöldökét, ami már így is ráncosabb volt, mint a korabeli nőké.

– A borravalókból, amiket azoktól kaptam, akiknek segítettem elvinni a bevásárlását a kocsig.

– Ingenyfuvar Nashville-be. Meg kéne látogatnod az apádat.

*Úgy érted, jobban teszed, ha meglátogatod az apádat, vagy lesz neked nemulass.* Dill megfeszítette az állkapcsát, és az anyjára nézett.

– Nem akarok elmenni. Gyűlölöm azt a helyet.

Édesanyja karba tette a kezét.

– Nem is azért van, hogy szórakozni menj oda. A börtön már csak ilyen. Szerinted apád szeret ott lenni?

*Valószínűleg jobban, mint én.* Dill megrántotta a vállát, majd ismét kinézett az ablakon.

– Kétlem.

– Nem kérek sokat tőled, Dillard. Boldoggá tennél, ha elmennél hozzá. És apádat is boldoggá tennéd vele.

Dill felsóhajtott, de egy szót sem szólt. *Rengeteg mindent kérsz, anélkül, hogy valaha is kimondanád.*

– Tartozol neki ezzel. Te vagy az egyetlen, akinek elég szabadideje van hozzá.

Képes volt ezzel dobálózni. Ha Dill nem megy el meglátogatni az apját, akkor az anyja majd eléri, hogy tovább szenvedjen, mintha egyszerűen beadná most a derekát. A viszolygás egyre jobban szorította Dill gyomrát.

– Talán. Ha lesz rá időnk.

Ahogy az anyja megpróbált volna kicsikarni belőle egy biztosabb ígéretet, egy matricákkal díszített Toyota Prius fordult be nagy lendülettel az utcájukba, majd egy dudálás kíséretében csikorgó kerekekkel lefékezett a házuk előtt. *Köszönöm, Istenem!*

– Mennem kell – mondta Dill. – Legyen szép napod a melóban!  
– Búcsúzóul megölelte az anyját.

– Dillard... – Azonban a fiú már ki is lépett az ajtón, még mielőtt esélye lett volna bármit is mondani.

Dill úgy érezte, mintha hatalmas súlyok nehezdedtek volna rá, ahogy kezét a szeme fölé tartva kilépett a ragyogó, nyári reggelbe. A párás levegő már reggel kilenc húszkor is fullasztó volt – mintha egy forró, nedves törülközőt csavartak volna az arca köré. Az utca túloldalán álló, kopott fehér falú Kálvária Baptista Templom felé pillantott. Hunyorított, hogy el tudja olvasni az előtte álló táblán lévő feliratot, csak úgy, megszokásból.

JÉZUS NÉLKÜL NINCS BÉKE. FOGADD BE JÉZUST, HOGY MEGLELD A BÉKÉT.

*Mi van, ha befogadod Jézust, de attól még nem lesz békére? Az azt jelenti, hogy a tábla téved, vagy azt, hogy nem állsz annyira közel Jézushoz, mint gondolnád?* Dillt nem úgy nevelték, hogy a kettő közül bármelyiket is elfogadható válasznak tekintse.

Kinyitotta az ajtót, és beszállt a kocsiba. A légkondiból dőlő jeges levegőtől összehúzódtak a pórusai.

– Csá, Lydia!

A lány elkapta *A titkos történet* megviselt példányát az ülésről, mielőtt még Dill ráült volna, majd hátrahajította a hátsó ülésre.

– Sajnálom, hogy késtem.

– Dehogyan sajnálsz.

– Hát persze hogy nem. De úgy kell tennem, mintha. Ez a társadalmi szerződés által rám ruházott kötelesség, vagy mi a szösz.

Órát lehetett volna igazítani Lydia állandó húszperces késéséhez. És semmi értelme sem volt annak, hogy az ember megpróbálja csőbe húzni, és azt mondja neki, hogy a találka valódi időpontja előtt húsz perccel találkozzanak. Mert akkor meg negyven percet késett. Tiszta hatodik érzéke volt ezt illetően.

Lydia áthajolt a sebváltó fölé, és megölelte Dillt.

– Máris tiszta izzadság vagy, pedig még csak reggel van. A fiúk annyira undik.

Lydia szemüvegének fekete kerete nekiütődött Dill arccsontjának. A lány zilált, hamvaskék hajának – a fakó, felhőkkel csíkozott novemberi ég színe – méz-, füge- és perjeillata volt. Dill jó mélyen magába szívta. Olyan kellemes bódulatba esett tőle. Lydia Nashville-hez öltözött – vintage, vörös, ujjatlan, kis kockás blúz volt rajta, magas derekú, fekete farmer rövidnadrág, meg vintage cowboyszirma. Dill imádta, ahogy Lydia öltözködött – stílusának minden egyes kis váratlan fordulatát, márpedig abból akadt bőven.

Dill mindössze egy fél pillanattal azelőtt kapcsolta be az övét, mielőtt a gyorsulás belepréselte volna az ülésbe.

– Bocsi. Nekem nincs olyan légkondim, ami az augusztusból decembert csinál – néha napokig nem érzett olyan hűvöset, ami Lydia kocsjában uralkodott, kivéve akkor, ha kinyitotta a hűtőt.

Lydia a műszerfalhoz nyúlt, és pár fokkal lejjebb vette a légkondit.

– Amondó vagyok, hogy a kocsimnak minden egyes lehetséges módon küzdenie illik a globális felmelegedés ellen.

Dill az arca felé fordította a légkondi egyik rácsát.

– Belegondoltál már valaha abba, milyen furcsa is az, hogy a Föld a sötét űrön át száguld a semmibe, ahol nagyjából mínusz ezer fok van, miközben mi meg itt lent izzadunk?

– Gyakran filózom azon, hogy milyen furcsa is az, hogy a Föld a sötét űrön át száguld a semmibe, miközben meg te idelent fullba nyomod a furát.

– Nos, akkor hová is megyünk Nashville-ben? Az Opry Mills Plázába, vagy hová?

Lydia vetett rá egy szúrós pillantást, majd visszafordította a tekintetét az útra. Szemét továbbra is előreszegezve kinyújtotta a kezét Dill felé.

– Bocsásson meg, azt hittem, már kilencedik óta legjobb barátok vagyunk, de úgy tűnik, valójában még nem is találkoztunk. Lydia Blankenship. Ön pedig?

Dill megragadta az alkalmat, hogy megfoghassa a lány kezét.

– Dillard Early. Talán már hallott az apámról, őt is így hívják.

A tennessee-i Forrestville teljesen megbotránkozott, amikor a Krisztus Tanítványai A Hit Jelével Egyház lelkésze, Early tiszteletes, állami börtönbe vonult – és nem olyan okból, amire bárki számított volna. Mindenki úgy volt vele, hogy egy nap majd biztos bajba



kerül a huszonhét vagy mennyi csörgőkígyója meg rezesfejű moka-szinkígyója miatt, amit a gyülekezete minden vasárnap körbeadogattott. Senki sem tudta biztosan, hogy ezzel milyen törvényt is szegnek meg, de az egész ügy valahogy törvénytelennek tűnt. És a Tennessee-i Vadfelügyelet le is foglalta a kígyókat, miután Early tiszteletest letartóztatták. Vagy az is felmerült, hogy talán amiatt került szembe a törvénnyel, hogy rávette a nyáját, iganak felvizezett akkumulátor-savat meg sztrichnin nevű mérget, ami egy másik kedvelt szokás volt a miséin. De nem, egy teljesen másfajta mérég miatt került a Riverbend Börtönbe: több mint száz olyan képet találtak a birtokában, amin kiskorúak voltak láthatóak szexuális aktus közben.

Lydia oldalra döntötte a fejét és összehúzta a szemét.

– Dillard Early, mi? Ismerősen hangzik. Amúgy pedig igen, másfél órát autózunk Nashville-be, hogy elmenjünk az Opry Mills Plázába, és ott megvegyük neked ugyanazt az ázsiai gyerekmunkások által, éhbérért gyártott szemetet, amit Tyson Reed, Logan Walker, Hunter Henry, az elviselhetetlen csajaik, meg az összes borzalmas haverjuk fog viselni a végzős év első napján.

– Csak egy egyszerű kérdést...

Lydia felemelte az ujját.

– Egy hülye kérdést.

– Köszönöm.

Dill tekintete Lydia a kormányon pihenő kezére vándorolt. Karcú keze volt, hosszú, kecses ujjakkal; a körmét cinóbervörösre festette, és rengeteg gyűrűt viselt. Nem mintha a testének többi része ne lett volna kecses, de az ujjai egyértelműen és agresszívan kecsesek voltak. Dill imádta nézni, ahogy vezet. És gépel. Meg ahogy bármit is tesz a kezével.

– Szóltál Travisnek, hogy késünk?

– *Neked* szóltam, hogy kések? – Akkora lendülettel vett be egy ka-nyart, hogy csikorogtak a kerek.

– Nem.

– Szerinted Travis meg fog lepődni, hogy kések?

– Dehogya.

A füledt augusztusi levegő nehézkesen kavargott. Dill már most hallotta a rovarok hangját, bármi is legyen a nevük. Azokat, amik olyan, a végtelenbe nyúló, halk, pulzáló, csörgő hangot hallattak a forró, füledt reggeleken, ami azt jelezte, hogy lesz ennél még melegebb is aznap. Nem, nem tücskök, gondolta. Csörgőbogarak. Az egészen megfelelő névnek tűnt.

– Mi a mai keret? – kérdezte Lydia. Dill egy üres tekintettel felelt. A lány felemelte a kezét és összedörzsölte az ujjait. – Gyerünk, haver, tartsd a lépést!

– Ó! Ötven dolcsi. Menni fog?

Lydia felhorkantott.

– Hát persze hogy menni fog.

– Rendben, de azért ne adj rám semmi furát.

Lydia ismét felé nyújtotta a kezét – ezúttal nagyobb lendülettel, mintha csak valami karateütéssel akart volna kettétörni egy lécet.

– Nem, de most *komolyan*. Találkoztunk mi már? Mondd csak, hogy is hívnak?

Dill ismét megszorította a kezét. Egy alkalmat sem szalasztott el.

– Elég csípős kedvedben vagy ma.

– Olyan kedvemben vagyok, hogy jólesne egy kis bizalom. Nem sok. Azért ne kényeztess el!

– Álmodni se mernék róla.

– Az elmúlt két évben, amikor csak suliba való ruhákat vettünk, előfordult valaha is, hogy nevetséges gúnyát adtam rád?

– Nem. Úgy értem, azért néha beszóltak, de biztos vagyok benne, hogy az így is, úgy is megtörtént volna, függetlenül attól, hogy mi van rajtam.

– Így igaz. Mert olyan emberekkel járunk egy iskolába, akik akkor sem ismernének fel egy divatos összeállítást, ha az egyenesen vádlin harapná őket. Már látom is magam előtt, mit keresünk neked: jó öreg, rusztikus, amerikai stílus. Westerningek gyöngygombokkal. Farmer. Klasszikus, férfias, ikonikus vonalak. Miközben a Forrestville Gimi minden tanulója kétségbeesetten próbál úgy kinézni, mintha nem Forrestville-ben élne, mi keblünkre öleljük és büszkén vállaljuk déli hagyatékunkat, amolyan hetvenes évekbeli Townes Van Zandt találkozik a Whiskeytown-korszakbeli Ryan Adamsszel stílusban.

– Te ezt részletesen kiterverted. – Dillt melegség öntötte el annak a tudatától, hogy Lydia gondolt rá. Akkor is, ha csak egy túlértékelt próbababaként tekintett rá.

– Most komolyan, másra számítottál?

Dill magába szívta a lány kocsijának illatát. Vaníliás autóillatosító keveredett sült krumpli, jázminos-narancsos-gyömbéres testápoló és felforrósodott smink szagával. Már majdnem Travis házánál voltak. Travis közel lakott Dillhez. Megálltak egy kereszteződésben, mire Lydia lött egy szelfit a telefonjával, majd átnyújtotta a készüléket Dillnek.

– Kapj le a te szögedből is!

– Biztos vagy benne? A végén még a rajongóid azt fogják hinni, hogy vannak barátaid.

– Haha, nagyon vicces. Csak kattints, az aggódást meg hagyd rám!

Pár háztömbbel később begurultak a Bohannon-ház elé. Lepukkant, fehér épület volt, megviselt bádogtetővel, meg egymásra

halmozott farönkökkel az első verandán. Travis apja ott izzadt a kavicsos felhajtón, ahogy éppen furgonjának gyújtógyertyáit cserélte, aminek az oldalán ott virított a családi vállalkozás neve: BOHANNON FAKITERMELÉS. Vetett Dillre és Lydiára egy mogorva pillantást, majd tölcéért formált a szájához emelt kezéből, és elkiáltotta magát:

– Travis, vendégeid jöttek! – ezáltal megspórolva Lydiának, hogy dudálnia kelljen.

– Úgy tűnik, Bohannon bácsi is egy kicsit csípős kedvében van – mondta Lydia.

– Ha lehet hinni Travisnek, akkor Bohannon bácsi folyamatosan csípős kedvében van. Ezt úgy hívják, hogy méretes baromitisz, és gyógyíthatatlan.

Eltelt egy-két másodperc, mire Travis kiügetett a házból. Vagy inkább kibakratott. Bármelyiket is csinálják a medvék. Travis teljes, kétméteres, százhús kilós valója. Bozontos, göndör, vörös haja és gyér, vörös kamaszszakállá nedves volt a zuhanytól. Jellegzetes fekete munkásbakancsát, fekete Wranglers farmerét, és egy bő, fekete inget viselt, amit egészen a nyakáig begombolt. Nyakában egy lila kristálygömböt markoló, olcsó ólomból öntött sárkányos medál lógott, amit valami reneszánsz vásáron vett. Mindig viselte. Kezében a *Bloodfall*-sorozat egyik puha kötésű, számfűles példányát tartotta – ez is valami olyasmi volt, ami nélkül ritkán lehetett látni.

Félúton a kocsihoz megállt, felemelte az egyik ujját, majd megpördült a tengelye körül és visszarohant a házba, aminek következtében majdnem elbukott a saját lábában. Lydia keze a kormányon, előredőlt, és úgy figyelte őt.

– Ó, ne! A bot – mormolta. – Elfelejtette a botot.

Dill felnyögött, majd arcát a tenyerébe temette.

– Ja. A bot.

– A tölgybot – mondta Lydia fennkölt, középkorias hanghordozással.

– A királyok és nagyurak és mágusok és... tündék vagy franc tudja mik varázshotja.

Travis visszatért, markában a botját szorongatva, amibe ügyetlen kezek szimbólumokat és arckokat faragtak. Édesapja, arcán fájdalmas kifejezéssel, felpillantott, megrázta a fejét, majd folytatta a munkát. Travis kinyitotta a kocsi ajtaját.

– Hali, skacok!

– A bot? Most komolyan? – szólt Lydia.

– Minden utazásra magammal viszem. Amúgy meg mi lesz, ha meg kell védenünk magunkat? Nashville veszélyes egy hely.

– Ja – mondta Lydia –, azonban nem a rengeteg varázshottal felfegyverzett haramia miatt veszélyes. Azok most már pisztollyal járnak. Márpedig a pisztoly üti a botot a pisztoly-bot-ollóban.

– Erősen kétlem, hogy varázshotos párbajba keverednénk Nashville-ben – tette hozzá Dill.

– Szeretem a botomat. Jó érzés, amikor nálam van.

Lydia a szemét forgatta, majd sebességbe tette a kocsit.

– Egyem a kicsi szívedet. Rendben van, srácok, vágjunk bele! Ez az utolsó alkalom, hogy együtt megyünk bevásárolni a sulira, hála a szentséges jó Istennek.

És ez a kijelentés ráébresztette Dillt, hogy a gyomrát markoló szó rettegés nem fog egyhamar felszívódni. Talán sohasem. És a legnagyobb megaláztatás az egészben? Még abban is kételkedett, hogy majd ír belőle egy jó dalt.

## 2

# Lydia

NASHVILLE FELHŐKARCOLÓI OTT MAGASODTAK A TÁVOLBAN. Lydia szerette Nashville-t. A Vanderbilt ott volt a egyetemlistáján. Nem nagyon elől, de azért ott állt. Jókedvre derült, ha az egyetemre gondolt, ahogy attól is, ha a nagyvárosban lehetett. Mindent egybevetve sokkal boldogabb volt, mint életének minden eddigi tanévkezdés előtti napján. És el tudta képzelni, hogy hogyan fogja magát érezni jövőre – amikor majd gólya lesz az egyetemen.

Ahogy elérték Nashville külvárosát, Dill kibámult az ablakon. Lydia átadta neki a fényképezőjét, és kinevezte a túra fényképészének, csakhogy a fiú elfelejtette, hogy fotózni kéne. Az a tőle megszokott elmerengés és lágymelankólia lengte körbe. Ma azonban valahogy mégis más volt. Lydia tudta, hogy a nashville-i kiruccanások keserédes alkalmak voltak a számára az apja miatt, ezért tudatosan megpróbált más útvonalat választani, mint amin a fiú a börtönhöz szokott menni. Jó sok időt töltött a Google Mapsen tervezgetéssel, de nem ment vele sokra. Nem túl sok út ment Forrestville-ből Nashville-be.

Talán Dill azokat a házakat nézte, amik mellett elsuhantak. Olyan zsúfolt és leharcolt házak, mint az övé, mintha nem is léteztek volna Nashville-nek még azon a részén sem, ahol amúgy a zsúfolt és leharcolt házak voltak, legalábbis azon az úton nem, amin végighaladtak. Talán az a zene járt az eszében, ami ott csörgedezett a város ereiben. Vagy talán valami teljesen más foglalta le. Ez mindig is valós lehetőség volt az esetében.

– Hé! – mondta Lydia szelíden.

Dill összerezzent, majd felé fordult.

– Hé mi?

– Semmi, csak hé. Nagyon csendben vagy.

– Nem nagyon van mondanivalóm. Csak filóztam.

Áthajtottak a folyón, be East Nashville-be, ahol kávézók és éttermek mellett hajtottak el, majd lehúzódtak egy felújított, Craftman-stílusú kis bungalónál. Az épület előtt álló, kézzel festett tábla büszkén hirdette a hely nevét: PADLÁS. Lydia leparkolt. Travis a botja után nyúlt.

Lydia figyelmeztetően felemelte az egyik ujját.

– Eszedbe se jusson!

Besétáltak a boltba, bár előtte még Lydia lefotóztatta magát Dill-lel, ahogy a tábla mellett áll, majd azt is, ahogy az épület széles verandájának korlátjának dőlt.

Az üzletnek régi bőr-, gyapjú- és farmerszaga volt. Valahol egy légkondi dorombolt, hideg levegőt pumpálva a térbe egy csepp lágypénészaroma kíséretében. A rejtett hangszórókból Fleetwood Mac szólt. A fapadló csikorgott a talpuk alatt. Egy csinos, bohém kinézetű, vörösesszőke, huszoneves lány ült a kézzel készített ékszerekkel teli, vitrines pult mögött, és éppen nagy beleéléssel bámulta a laptopja képernyőjét.

A lány felpillantott, ahogy közelebb léptek.

– Oké, imádom a cuccod. Most komolyan, hogy lehetsz ennyire csinos? – mondta Lydiának.

Lydia pukedlizett.

– Nagyon szépen köszönöm, kedves boltos hölgy. És most komolyan, *te* hogy lehetsz ennyire csinos?

Lydia Dill felé pillantott, és a tekintetével mintha azt mondta volna, hogy *Mégis mikor kapnál ilyen kiszolgálást az idióta Opry Mills Plázában?*

– Miben segíthetek srácok, mit kerestek?

Lydia a karjánál fogva megragadta Dillt, és maga elé rántotta.

– Ruhákat. Gúnyákat. Göncöket. Olyanokat, amik rámennek erre a srácra, és elérik, hogy a Cumberland-fennsík egész tennessee-i részén utána áhítozzanak a csajok.

Dill lesütötte a szemét.

– Talán egyelőre maradjunk csak annál, hogy rám jöjjenek, Lydia – mondta összeszorított állkapoccsal.

A nőnek elakadt a lélegzete.

– A szüleim majdnem Lydiának neveztek! Aztán végül az April-nél maradtak.

– Akkor mutassa az utat, April kisasszony! – mondta Lydia. – Látom, hogy csodás és gondos kézzel válogatott gyűjteménnyel rendelkezik.

Dill ki-be mászkált a próbafülkéből, miközben Travis letelepedett egy csikorgó faszékra és nekiállt olvasni, tejesen megfeledkezve a világról. Lydia elemében volt – ritkán volt jobb kedvében, mint amikor öltöztetőset játszhatott Dill-lel, a saját kis jótékonyági divatprojektjével.

Lydia egy újabb inget nyújtott oda Dillnek.



– Kéne valami jó kis ruhapróbálgató montázs zene – *Let's Hear It for the Boy* vagy valami. És egy ponton majd gorillajelmezben, vagy mit tudom én, miben jössz ki a próbafülkéből, mire én rögtön meg-rázom a fejemet.

Dill felvette az inget, begombolta, majd megnézte magát a tü-körben.

– Túl sok nyolcvanas évekbeli filmet nézel.

Végül aztán kiválasztottak egy kisebb kupac inget és farmert, egy gyapjúval bélelt farmerdzsekit és egy pár csizmát.

– Imádok vintage cuccokat vásárolni veled, Dill. Olyan a tested, mint egy hetvenes évekbeli rocksztárnak. Minden jól áll rajtad. – *Megjegyzés: bármilyen pasim is lesz az egyetemen, olyan teste kell hogy legyen, mint Dillnek. Az ilyen testet jó öltöztetni. Valójában egy ilyen test jó lenne arra is, hogy... nos... Szóval az ilyen testet jó öltöztetni.*

– Ezt nem engedhetem meg mind magamnak – mormolta az or-ra alatt Dill.

Lydia megpaskolta az arcát.

– Nyugi már!

April beütötte a ruhákat a pénztárgépbe. A három ing harminc dollár. A dzseki szintén harminc. A csizma negyven. A két farmer hús. Az összesen százhús dollár.

Lydia áthajolt a pult felett.

– Rendben van, April. Egyezzünk meg! Nagyon hálás lennék, ha mindezt eladnád nekünk ötven dolcsiért, és cserébe ígérem, hogy el-érem, nagyon megérje neked a dolog.

April együttérzőn oldalra döntötte a fejét.

– Ah, édesem. Bárcsak megtehetném! De tudod, mit? Odaadom neked egy százasért, baráti áron, mert azt kívánom, bárcsak a leg-jobb barátom lennél.

Lydia még jobban behajolt, és a laptopra mutatott.

– Szabad?

– Nyugodtan.

Lydia begépelte a keresősávba, hogy *Dollywould*, majd megvárta, amíg betöltött az oldal. Aztán April felé fordította a képernyőt.

– Jártál már itt?

April hunyorogva fürkészte a képernyőt.

– Ja... ismerősnek tűnik. Szinte biztos vagyok benne, hogy már voltam ezen az oldalon. Nem itt volt egy cikk Tennessee legjobb vintage butikjairól?

– Még szép.

April végiggörgetett az oldalon.

– Oké, ja, jártam már itt korábban. Az a cikk aztán nagyon ott volt.

– Köszönöm.

– Várj, azt te írtad?

– Azt, és minden egyes másik cikket a *Dollywould*-on. Az enyém a honlap.

April egy kicsit eltátotta a száját.

– Ne már! Most komolyan?

– Ja.

– Mégis mennyi idős vagy... talán tizennyolc?

– Tizenhét.

– Mégis hol voltál, amikor *én* voltam gimis?

– A tennessee-i Forrestville-ben, és azt kívántam, bárcsak te lehetnél. Hogyan hirdetsz?

– Leginkább a szójhagyományra támaszkodom. Nem igazán van pénzem marketingre. Néha leadok egy hirdetést a *Nashville Scene*-ben, ha éppen jó hónapot zártam.

– Mit szólnál hozzá, ha kitenném a boltodat a *Dollywould* fööldalára, cserébe azért, hogy odaadod ezt nekünk ötven dolcsiért.

April ujjjaival a pulton dobolva elgondolkodott egy pillanatra.

– Nem is tudom...

Amíg April merengett, Lydia előkapta a telefonját, és pötyögött rajta egy sort. Aztán letette a telefont a pultra, hátrált egy lépést, és arcán széles vigyorral karba fonta a kezét. A telefonja rezegni és csipogni kezdett.

– Ez meg mi? Mit csináltál? – kérdezte April.

– Gondoltam, adok neked egy kis ízelítőt. Fenn vagy a Twitteren?

– Van egy fiókja a boltoknak.

– Nyomtam egy tweetet a 102 678 követőmnek, hogy jelen pillanatban éppen Tennessee állam legjobb vintage butikjában állok, amit nekik is le kéne csekkolniuk.

– Azta! Köszönöm, én...

Lydia feltartotta az egyik ujját, majd felvette a telefont a pultról.

– Várjál csak! Nézzük meg, mik a visszajelzések. Oké, eddig van hetvenöt like, meg ötvenhárom megosztás. *Köszí a tippet, mindenképpen csekkolom... Mindig bízom az ízlésedben... Le kell ugranom Nashville-be, talán összefuthatnánk és shoppingolhatnánk egyet...*

– Mi lenne, ha...

Lydia ismét felemelte az ujját.

– Óóó, itt van egy kivételes darab. Ez Sandra Chen-Liebowitztól jött. Lehet, hogy nem ismerős a neve, de amúgy a *Cosmónál* segéd-szerkesztő. Nézzük csak, mi mondandója akadt: *Remek tipp, éppen most dolgozom egy cikkem Nashville-ről. Köszí! Úgyhogy lehet, hogy éppen most kerültél bele a Cosmóba. Meggyőztelek?*

April egy pillanatig rezzenéstelen tekintettel nézte Lydiát, majd egy kis nevetés kíséretében a magasba lendítette a kezét.

– Oké, oké. Nyertél.

– Nyertünk.

– Tehát akkor gyakorlatilag te vagy a suli legmenőbb csaja, gondolom.

Lydia felkacagott. Dill és Travis csatlakozott hozzá.

– Ó, egek! Igen, én vagyok a legmenőbb. De hogy a *legnépszerűbb*? Maradjunk csak annyiban, hogy az évfolyamtársaim szemében nem sok presztízzsel bír, hogy híres vagyok a neten.

– Sőt, inkább az ellenkezője igaz – tette hozzá Dill.

– Ahogy mondja. A gimiben nem sok jóra számíthat egy lány, akinek tudod, bármiről is van véleménye, és azt még hangoztatja is.

– Nos, én le vagyok nyűgözve – mondta April.

– Csodás! Akkor amíg te beütöd a pénztárgépbe a barátomnak, én kitalálom, hogyan is költsek el a lehető legjobb módon itt háromszáz dollárt.

– És veled mi van? – fordult April Travishez. – Nem vagyok biztos benne, hogy túl sok minden lenne itt, ami jó valakire, aki olyan magas, mint te, de azért akadhat valami.

Travis elpirult, majd arcán féloldalas mosollyal felpillantott a lányra.

– Ó, nem, köszönöm, hölgyem. Általában mindennap ugyanazt viselem, hogy legyen hely a fejemben más dolgoknak.

April és Lydia összenézett. Lydia megrázta a fejét. April arcáról le lehetett olvasni, hogy megérti.

\* \* \*

Lydia könnyedén elköltötte a ruhára szánt pénzét. Mielőtt távoztak, még készítettett vagy ötven képet Dill-lel, ahogy az új ruháinak különböző összeállításában pózol. Aztán vagy még húszat közösen

Aprillel. A két lány telefonszámot cserélt, és megígérték egymásnak, hogy tartani fogják a kapcsolatot.

Abban a pillanatban izzadni kezdtek, ahogy kiléptek a szabadba. Volt vagy harmincöt fok. Csak úgy tűzött a késő délutáni nap. A tücskök ciripelése úgy lüktetett, mint a szívverés.

Lydia intett a srácoknak, hogy álljanak össze.

– Csináljunk pár közös képet! Ez az utolsó sulira bevásárlós utunk Nashville-be.

Dill az arcára erőltetett egy mosolyt.

– Gyerünk már, haver, ennél jobban is megy! – szólt rá Lydia. Dill ismét megpróbálta. Nem sikerült jobban.

– Hé, Lydia, csinálnál pár képet rólam a botommal?

Lydia teljesen fel volt spannolva attól, hogy milyen jó üzletet csinált Dillnek, az új ruháitól, meg az idősebb, stílusos új barátjától. De azért eljátszotta, hogy mennyire borzalmasan idegesíti a kérés, már csak a következetesség kedvéért is.

– Ó, *hát persze*. Gyerünk! Hozd a botodat, jó uram!

Travis a kocsihoz sietett, és kikapta belőle a botot. Ahogy visszatért komor, elmélkedő pózba vágta magát.

– Kész vagyok.

Lydia több képet is készített róla. Travis váltogatta a pózokat: előbb rádólt a botjára, majd a magasba tartotta, mintha éppen készült volna lecsapni vele.

– Csináld úgy, hogy látni lehessen a képeken a sárkányos nyakláncomat!

– Haver. Nem valami kezdő vagyok, tudom, hogy tegyem a szupercuki kiegészítőket a képek középpontjába.

Mikor Lydia végzett, Travis, arcán széles, gyermeki vigyorral odalépett mögé, hogy megszemlélhesse a munkáját. Izzadság- és olyan

# **TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.**

Szívből ajánljuk,  
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!  
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST  
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

**NE HAGYD KI!**

Rendeld meg most a kiadónál!

**Még több jó könyv**

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

dohos szaga volt, mint azoknak a ruháknak, amiket túl sokáig hagynak a mosógépben, mielőtt áttennék őket a szárítóba.

– Jól nézek ki rajtuk – mormolta Travis. – Mint Raynar Northbrook a *Bloodfall*ban.

Dill a nyakát nyújtogatta, hogy rá tudjon lesni a képekre.

– Ó, Raynar Northbrook elbújhatna melletted. – Travis észre sem vette a csipkelődést.

Lydia összecsapta a tenyerét.

– Uraim, éhes vagyok! Menjünk a Panerába!

– A Panera túl puccos. Én inkább a Krystal'sba mennék – mondta Travis.

– Először is, simán „Krystal”, nincs se többes szám, se birtokos szerkezet. Másodszor pedig: nem.

– Gyerünk már, te választhattad a zenét idefele!

– Krystal van Forrestville-ben is. Panera viszont nincs. Nem azért jöttünk el ilyen messzire, hogy az idióta Krystalban együnk, aztán ránk jöjjön ugyanaz a hasmenés, ami Forrestville-ben is ránk jönne.

– Döntsön Dill! Lehet ő a döntőbíránk.

Dill egészen addig a távolba bámult.

– Én... nem vagyok éhes. Majd eszek otthon.

– Nem számít – replikázott Travis. – Attól szavazni még szavazhatsz.

– Ha a Krystalra szavazol, akkor sétálhatsz haza – mondta Lydia.

– Akkor a Panerára adom a voksomat – mondta Dill, arcán ezúttal jóval őszintébb mosollyal.

Végül aztán meg kellett állniuk a Krystalnál Travisnek.